75GA11923

VESTLANDSVISER

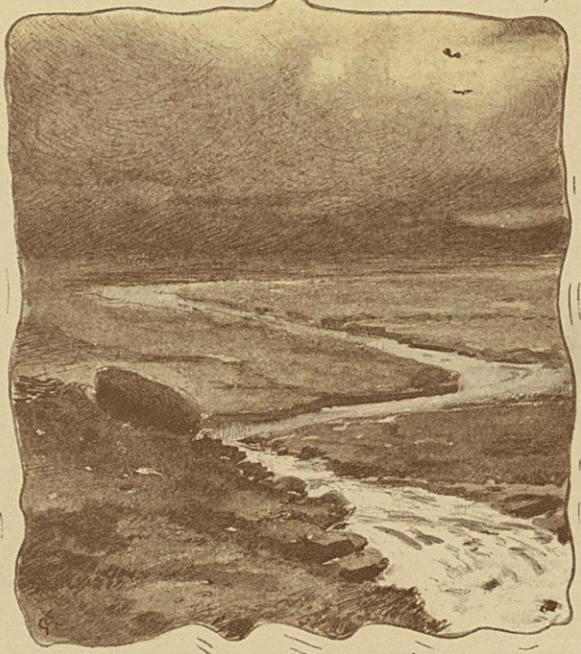

AF

VILHELM KRAG

H. ASCHEHOUG & Co's FORLAG. KRISTIANIA.

VESTLANDSVISER

VILHELM KRAG

VESTLANDSVISER

KRISTIANIA
H. ASCHEHOUG & CO.s FORLAG
1898

Aktie-Bogtrykkeriet.
(Forhen: Det Mallingske Bogtrykkeri.)

INDHOLD

Side

O, VESTLAND, DU MIN MODERJORD 7

SJØMANDSVISER:

Lilleguts vise 9

Sjømandens afskedssang til sin kjæreste 14

En vise om pigerne i Spanien 16

Den vidtbereiste Salve 19

Hvad sjøgutterne synger 23

Alene i båden om høstnatten 28

BONDEVISER:

Vårvise 32

Hvad Hans Jørgen tænker 35

Vintervise 38

Det spøger 40

TULLE-LASSES VISER 42

FANTEVISER:

Fanten 48

Fantens drøm 53

Side

GAMLE FUTEN:

Når gamle futen er vond i sig 56

Hvad nu folk i bygden siger om gamle futen . . . 58

MUSIKKEN 60

LARS MELKEMANDS VISER:

Morgenstemning 64

Lars drømmer 66

Når Lars fryser om vintermorgenen 69

Lars's klagesang over Gråen 71

SJAUERVISE 73

DEN UNGE PIGES VISER:

Til stævnemøde 75

Tidlig morgen 77

Juninat 79

Foran speilet om morgenen 81

Jeg synes, jeg selv må stråle 83

Hjertesorg 85

DEN GAMLE MANDS VISER:

Når sol går ned 87

Når skumringen synker 91

Når det er stille sent på høstnatten 93

Når det bliver vår igjen 95

O, vestland, du min moderjord,
jeg synger ei med stolte ord
din ære og din hæder.
Du havgrå land, jeg kalder mit,
hos dig gror græsset hårdt og stridt,
og skodden lav sig breder.
Den bæk, som rinder over hei,
den brød sig fra dit hjerte vei,
og derfor stilt den græder.

Du bæk, som rinder over hei,
fra samme dunkle dyb som dig
er og mit væsen rundet.

Hvorhen på jord jeg gik og stod,
du strømmed i mit hjerteblod —
mod dig jeg altid stunded.
Den triste myr, den golde ur,
den melankolske havnatur,
den havde sjælen bundet.

Nu står jeg atter i mit hjem,
og fra min barndom stiger frem
de gammelkjendte klange.
Snart lystige som dans ved vår,
snart som en gråd så hjertesår
i høstens nætter lange.
Og for dit folk — for små som stor —
med dine egne simple ord
jeg synger dine sange —

O fædreland, o moderjord.

LILLEGUTS VISE

Ro, ro i en skjægte stor,
Lillegut holder selv skjægtens ror.
Kursen vi sætter til bestefars gård,
kager og brystsukker der vi får.

Ro, ro ifra bestefars gård; —
da blir der søndenvind så det forslår!
Heiser vi seilet med striben rø',
så går det ud over salten sjø.

Seile, seile på salten sjø,
Lillegut styrer selv ifra ø.
Båden seiler til Engelland,
kongen selv står og venter på strand.

«Konge, konge af Engelland,
Lillegut vil ha prinsessen på stand,
datteren din med det guldgule hår,
datteren din med krone og gård.»

Lillegut, Lillegut triner så kry
ind i kongen af Engellands by.
Selv står prinsessen på kongens slot;
Lillegut hilser så flink og så flot.

Lillegut, Lillegut han blir klædt på,
krone på hodet og kåbe blå.
Og tilslut blir vor Lillegut mand
til prinsessen af Engelland.

Seile, seile på salten vand
Lillegut seiler fra Engelland,
seiler lige til bestefars gård,
bestefar selv udfor bislaget står.

«Bestefar, bestefar, kom skal du se!
Nu er der to, du skal ha' på dit knæ.
Den ene er bestefars guttemand,
den anden prinsessen af Engelland.»

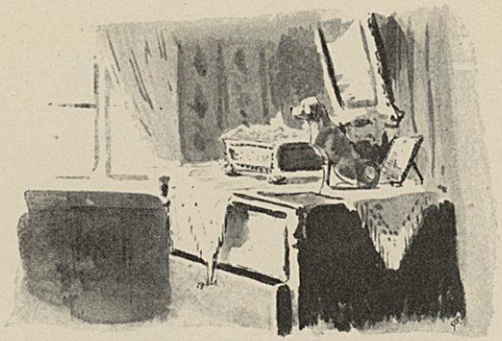

SJØMANDENS AFSKEDSSANG

TIL SIN KJÆRESTE

Farvel, farvel, min hjærtens ven,
følg mig til bryggen hen.
Ligkisten min den skal du sjå,
med flag og vimpel på.

Dybt i det falske verdenshav
jeg kanske får min grav.
Men kommer jeg engang igjen,
og er du da min ven,

Ja, har du været tro mod mig,
da vil jeg give dig
et skrin, hvis mage du ei så,
med små konkyljer på.

Og jeg vil give dig en gul
oplært kanarjefugl,
og hovedvand det skal du ha
alt ifra Florida.

Og så en hund af postelin
alt til kommoden din.
Og hvergang som du ser på den,
du mindes må din ven.

Men har du fåt en anden kjær,
når hjem jeg kommer her:
i sjøen kaster jeg dit skrin
og hunden af postlin.

Og jeg vil i ligkisten gå
med flag og vimpel på,
og i det falske verdenshav
jeg finde vil min grav.

EN VISE

OM PIGERNE I SPANIEN

Nu vil jeg synge for jer en vise
alt ifra Spanien det skjønne land.
Der får en rødvin hver dag til maden,
så let som her en får kildevand.
Oja, men pigerne udi Spanien
de danser polka så let på tå,

alt under palmerne og kastanien,
men de er ikke at lide på.

Der var en liden i Barcelona
med hvide tænder og kulsort hår.
Hun varted op i en bar ved havnen
og var sån henved en atten år.
Oja, men o. s. v.

Hun smilte til mig, hvergang jeg kom der
og fik en brandy og sodavand.
Og i mit hjerte en elskovssmerte
strax tændtes op til en ildebrand.
Oja — for — o. s. v.

Jeg gik til kunslen i Barcelona
og vilde gifte mig med pigen strax.
Han bare svarte: det skal du ikke,
for her er pigerne så mange slags,
Ja, ser du pigerne o. s. v.

Det sagde kunslen i Barcelona,
og jeg gik sorrigfuld på dansesal.
Der så jeg pigen alt med sin kjærest,
og du kan skjønne jeg blev bindegal.
Oja — for — o. s. v.

Og jeg drak brandy og sodavatten,
kanske lidt mer end jeg burde havt.
Så puffed jeg lidt til pigens kjærest
og lagde næven i hans snydeskaft.
Oja, for — o. s. v.

Men så før jeg vidste ordet af det,
sad der en kniv i min høire arm.
Og blodet sprøited på alle trende,
også på pigens den falske barm.
Oja — for o. s. v.

Jeg lå en måned på sygehuset,
og længe efter var leddet stivt.
Og jeg stod der uden skib og hyre,
og ak, min pige var bleven gift.
Oja — for o. s. v.

Og derfor siger jeg: du norske sjømand,
lad sydens piger kun gå i ro.
Men find dig heller en smuk veninde
fra gamle Norge, hun blir dig tro.
Oja — for pigerne udi Spanien
de danser polka så let på tå,
alt under palmerne og kastanien,
men de er ikke at lide på.

DEN VIDTBEREISTE SALVE

Ja, siger Salve og vender på skråen.
De går her i byen og ter sig så ilde
og vrikker på enden og vrænger på snuden,
og tror at de er så fordømmelig gilde.

Å pøt san, å pe san! Nu måtte jeg le san.
Kunsler, kafteiner i rækker og rade —

tjener de ti eller tolv kroner dagen,
er de forsørje mig hoppende glade.

Å pøt san, å pe san! Nu måtte jeg le san.
Den tid jeg farte med briggen to Brøre
— bygget i tre og halvtreds bortved Mandal —
kan dere tro — ja vil dere høre?

Briggen to Brøre han seilte på Løndøn,
der var en mægler som hed mister Potter.
Han holdt et hus med tredeve stuer
og så en hel masse kjøkner og kotter.

Hvergang vi kom der, stod Potter på bryggen,
— Oj! jeg syn's endnu jeg ser, hvor han skinner!
Bare han så mig, så skrålte han til mig:
Kæpten! O hoj! You must come to my dinner.

Thank very much, svarte jeg med det samme
— for jeg var svær udi engelsk den tiden.
Og når så skudens papirer var greiet,
tog vi en kab ud til Westender-siden.

Ja, kom så her og snak med om en dinner!
Jeg har nu hørt, at når kunslen er rigtig

stor på det, gir han en fire-fem retter,
og han går efterpå rundt og er vigtig.

Fire-fem retter! Hvad vil du så sige,
når en får ti-tolv og vin ifra dunker,
— hver en tallerken er pureste sølvtøi,
tjenerne bukker sig, bare en blunker?

Men hør nu her: den der mister Potter
havde to sønner, som vist var studenter.
Ved du, hvad de fik af penger til moro,
sånten til snapser og tobbak og jenter?

Tu hundred tousend pound Sterling om året!
Det er så sandt, som jeg står her på gaden.
Tu hundred tousend! Ja det, det var gutter,
som kunde ta sig champani til maden!

Well! Denne Potter, han tror dere kanske
mest var af Løndøns største kolosser?
Langtifra! Næida! Han var ikke fattig,
det var han ikke. Men rig —? Oh, no Sør!!

Men det er det, at når en har reist lidt
rundtenomkring og set lidegranne,

og når en efterpå kommer tilbage
hjem til det lille fattige landet,

Når en så ser disse vigtige fyrer,
kunsler, kafteiner og stiftsprovstepaven.
Føi! — da må jeg tit spytte ud skråen —
tvi! da får jeg sgu lopper i maven.

HVAD SJØGUTTERNE SYNGER

OM HØSTKVÆLDENE NÅR DE GÅR UDOVER VEIEN I MÅNESKIN MED PIGER UNDER ARMEN OG SPILLER TRÆKSPIL OG DANSER

O, pige, vil du høre dig en sang,
mens vi ganger at spadsere os en tur,
ja, en sang ifra Amerikka
hvor mormonere og menskeædre bor.
Trallera, mens vi står,
trallera, mens vi går,
trallera, mens vi danser i det grønne.

Der var en kone udi Wasjington,
hun var skjøn at skue som få.
Hun var klædt i atlaskeskjole
med alskens dingelinger hængte på.
Dingeling, mens vi går,
dingeling, mens vi står,
dingeling, mens vi danser i det grønne.

Den pene kone hun havde sig en mand,
han var fæl og så hæsligen ud.
Og i panden havde han nogle
krussediller, krusseduller som en stud.
Krussedil, mens vi står,
krussedul, mens vi går,
krussedulle, rulle, rum i det grønne.

Og en aftenstund, da manden han kom hjem,
så han noget, han nødig skulde set.
Men så trak han strax sin revolver
og så skjød han dem ned på samme plet.
Bomberom, mens vi står,
bomberom, mens vi går,
bomberom, mens vi danser i det grønne.

Og blodet det spruded på det gyldende tapet,
og elskeren skreg som en gris.
Og da de så begge var døde,
skjød manden sig selv naturligvis.
Akkamej, mens vi står,
akkamej, mens vi går,
akkamej, mens vi danser i det grønne.

O, min pige, sig vil du have mig til mand,
skal vi knytte kjærlighedens bånd?
Men o! du må altider huske
på den troløse udi Wasjington.
Husk på det, mens vi står,
husk på det, mens vi går,
husk på det, mens vi danser i det grønne.

Men hvis du siger nei, at du ikke vil mig ha,
så kan du såmæn lade vær'.
For jeg ved en pige i Chikago,
hun er penere end nogen pige her.
Trallera, mens vi står,
trallera, mens vi går,
trallera, mens vi danser i det grønne.

ALENE I BÅDEN

OM HØSTNATTEN

Ro med forsigtige åredyp,
det er farligt at ro slig en dødsstille kvæld
så rent for sig selv.
Det er som det snakker derborte fra øen,
— tro hvad det kan være —?
Her er ikke godsligt inat på sjøen,
her er noget på færde.

«O, herre Gud i himmerig,
o, se i nåde ned til mig,
som mørkets onde magter
med liste eftertragter —»

Det plasker ved båden i det blikstille vand,
der stiger noget blødt over rælingens rand.
En mund blir åbnet, to øine skinner,
mens tangen glider, mens væden rinder.
To hænder løftes — —

Ro med rasende åretag,
sjøsprut foran og sjøsprut bag,
fare afsted gjennem brått og brand
skrige, skrige alt det en kan —

— da ler det lavt nedi mørket.

VÅRVISE

Stæren sidder på skjulet
og fløiter, så det er en lyst.
Og katten sidder i solen
og slikker sit hvide bryst.

I bislaget står Hans Jørgen
og klorer sig i sit hår.
«Bevare mig, som det har tinet,
og det bare siden igår.

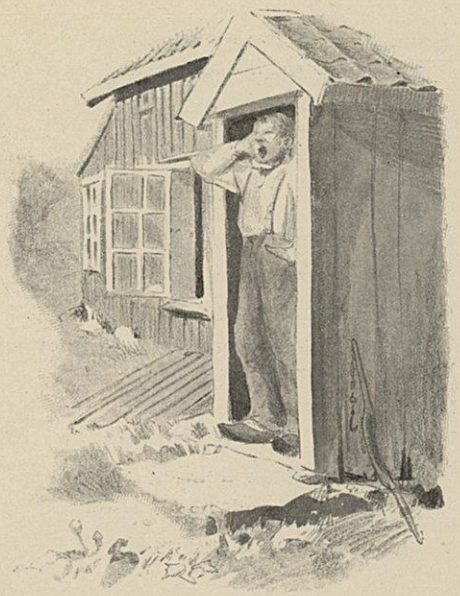

«Tænk, snaut for en uge siden
havde vi to alen sne,
og nu er det næsten ikke
en fanne på marken at se.»

Hans Jørgen rusler til skjulet
og haler kjærrerne frem,
og kikker på hjul og på axer,
og pudser og smører dem.

Og konen hans Ane åbner
hvert vindu som åbnes kan,
og storvasker alle gulve
og strør dem med brisk og med sand.

Og linerlen tripper på tunet
og gjør sig så lækker og fin,
og blinker med begge øine,
og vipper med halen sin.

HVAD HANS JØRGEN TÆNKER

NÅR DET ER DEILIGT VEIR OM VÅREN

Hvis at veiret her tillands
holder sig til Sanktehans,
ämmen så
kan vi få
os en bråde høj at slå!

Jøs, det blir rent kronår da!
Og det skulde være fanken,
om der ikke blev en klat
daler, som kan stå i banken!

Da kan sagtens Ane få
sig en nysyd værkenskjole.
Jeg kan kjøbe mig en hat
og en busserul til Ole.

Og hvis her så efter ånnen
blir lidt flust med ål og villing,
oj san! da kan en nok tjene
mangen liden extraskilling.

Jaja — de kan sagtens trænges
— det er vist og sandt forresten —
både til et hjul på vognen
og et sæletøi på hesten.

Løen, stakkar, står og lækker, —
ja, den skulde pinedød
flikkes både bag og fremme,
og så males pen og rød.

Stuen her den er nu bleven
nokså snodig i staturen.
Skorstenspiben står på skjæve,
og der er en spræk i muren.

Ja, her trænges mangt og meget,
nye trapper, nye sviller,
og på begge mønekanter
sånne greie krusediller.

— — Men hvis bare hertillands
veiret står til Sanktehans,
åmmen så
kan vi få
alt, hvad vi vil pege på!

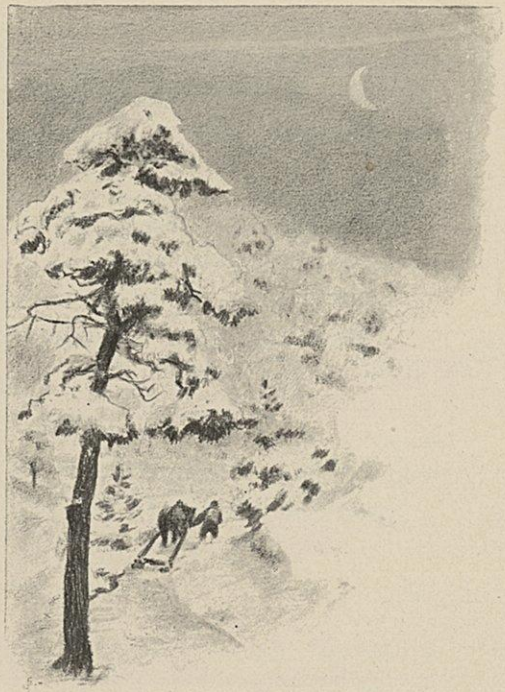

VINTERVISE

Og nu har det sned i hele nat,
så nu er her hvidt over mark og knat,
og nu får vi føre i skov og på vei,
så kan vi få tømmeret kjørt ned fra hei,
den sagen er grei.

Du Ane du, — tro hvor nu skindluen er?
og hvor har vi gjemt mine vinterklær?
og lovåtterne med en tommeltot på —
forleden dag de på loftsgulvet lå,
gu gjorde de så!

Og giv mig så endelig kaffespand med,
og stik nogle smørbrød i lommen ned.
Og hav så færdig lidt varmt til ikvæld.
Ajjøs da, farvel!

Hoja! Det er såmæn nokså bra,
at komme sig lidegran hjemmefra.
Jeg tror det er reneste helsebod, når
det fryser så farligt, at rimfrosten står
i skjæg og i hår.

Ja det er så snodigt slig midtvinters da,
en blir så besynderlig sjælegla'.
Og solen skinner velsignet ned,
og dombjælden synger det bedste den ved,
og jeg synger med.

DET SPØGER

Hvem pusler så sent bortved gjærdegrind,
hys, hys bortved gjærdegrind?
Hvem løfter forsigtig på slåens pind
og sniger sig ind?

Hvem var det, som strøg langsmed birkens gren,
hør, hør langsmed birkens gren?
Var det dyrehov eller menneskeben,
som slog mod en sten?

Hvem er det, som ser indad ruden her,
se, se bortpå ruden der!
Et skrækkeligt ansigt i svovelgult skjær,
hvem der, hvem der?

TULLE-LASSE

Og spørger du: hvem er jeg?
så ved jeg det ei.
Og spørger du, hvem jeg var,
så ved jeg nok svar.
For jeg husker nok jeg var glad engang,
så glad at jeg sang.
Men nu er jeg død og begraven.

Jeg kommer ihu den kvæld
jeg sad med mig selv.
De bar fra den mørke vig
to dyvåde lig.
Og det var min kone og det var min gut,
og så var det slut.
For det var den natten jeg døde

De kom med en kiste stor,
de la dem i jord.
Men Herren på mig er vred,
han gav mig ei fred.
For kroppen må vandre på jorden om
og vente sin dom.
Men sjælen sover i graven.

II

Graven min på kirkegården
vil jeg gå og pynte —
ud med mos og hjertegræs
og deilig krusemynte.

Og med snilehuse,
for de er så pene,
og en blodrød kongle blandt
tre små blanke stene.

Og med nogle speilebråd,
der ser ud som vand
nede i den sorte jord
rundt om gravens rand.

III

Ved du at om natten
kommer han, den lille ulv,
roder ned i graven
helt til kistens gulv.

Ind han stikker snuden,
bider mig om hjerterod,
står og drikker, suger
alt mit hjerteblod.

Men inat når ulven
kommer luskende forbi,
ser han ikke graven,
som jeg ligger i.

Tror at i den fine grav,
der hvor Lasse lå,
ligger et uskyldigt barn
med hvide vinger på.

FANTEN

Min mor det var en hvermandstøs,
som slængte langsmed veien.
En nat, da selve fanden frøs,
jeg fødtes i en gråstensrøs
på heien.

Min mor hun la mig i en sæk
og bar mig med på ryggen.
Men så fik hun tilslut sit knæk,
hun drak en kvæld og sovned væk
på bryggen.

Min mor hun aldrig vågnet har,
hun frøs ihjel den natten.
Men siden blev jeg den jeg var,
jeg voxte op, og jeg blev kar
for hatten!

Nu kan jeg klinke kop og krus,
så de blir plent som hele.
Men jages jeg fra bondens hus,
jeg kan nok komme att, min pus,
og stjæle.

Den bonde er så tyk og from,
han liker ikke fanten.
Men pas dig — blir først fanten grom,
han maner pokker i din vom —
minsanten!

Den bonde træller i sin gård
med spaden og med riven.
En tater tar, hvad han ei får,
og hvis en lensmandskar dig slår:
brug kniven!

En tater stjæler, det er sandt,
det skal han, og det bør han.
Og langsmed landeveiens kant
der lever hver en ærlig fant —
der dør han!

FANTENS DRØM

Jeg lagde mig under et furutræ
med sækken bagved min nakke.
Og stjernerne sken mellem nålerne ned,
og månen stod lig'som på skakke.
Jeg sov bag en knat,
jeg drømte inat
en drøm, som var rigtig så snodig, at.

Jeg drømte, at jeg havde gård og grund
og deilige kuer i båsen

og tupper på tunet og griser i tro
og storvoxen furu i åsen.
Jeg løb bort i skog,
jeg græd i en krog,
jeg ønsked mig att i min fantebrog.

Så kom der en mand på et deilige skib
med sølverne master og spanter.
Jeg bytted med ham, og jeg seilede ud
alt over den dybe atlanter.
Jeg løb bort i skog,
jeg græd i en krog,
jeg ønsked mig att i min fantebrog.

Så kom jeg tilbars på det faste land,
der så jeg en gamp, som var prægtig.
Og skibet det gik, og gampen jeg fik,
jeg red som en oberst så mægtig.
Jeg red bort i skog,
jeg græd i en krog,
jeg ønsked mig att i min fantebrog.

Og gampen og jeg, vi red op på hei,
og der lod jeg gampen få rende.

Å nei, som han snufsed med snuden sin
og viftede glad med sin ende!
Jeg løb bort i skog,
jeg fandt mig en krog
og sovnede glad i min fantebrog.

Jeg vågnede under et furutræ
med sækken bagved min nakke.
Og solen den sken mellem nålerne ned
og henad den lynggrodde bakke.
Å, hei og hurra!
For nu er det dag,
og jeg er en frifant så hjertegla'!

NÅR GAMLE FUTEN
ER VOND I SIG

Nei, disse folk her vesterpå,
de ærgrer mig snart ganske grå:
Gjør nu det!
«Æhæ?»
Skynd dig nu!
«Sa du dæ?»
Å, vil du se at rappe dig, dit infernalske fæ!

«Kjem me 'kje no, så kjem me imorra.
Kjem me 'kje imorra, så gjer de 'kje stort.»
Det er nu moralen,
som gjør en hodegalen,
især når en er trønder, som altid render fort.

Men disse støvlesopere
og disse såpekogere
de gjør mig snart så sint,
at rent jeg flyr i flint.
Da kan jeg brøle ud tilslut:
«Ja — drar du dig *nu* mer, min gut,
så kan du være ganske blå
på at jeg nok skal tryne dig,
det skal jeg, fanden lyne mig —
det bandte jeg på!»

HVAD NU FOLK I BYGDEN SIGER

OM GAMLE FUTEN

Futen han står på sin hvidmalte gård,
han har en næse, så det forslår.
Og under næsen en kjæft så fæl,
at han kan mest skræmme folk ihjel.

Futen han render som en kakkerlak,
rundt om ham flakser hans rudede frak.
Og når han kjører, står sanden i sprut
om ham, så det ser rent speligt ud.

Hvis du blir ræd ham, når han skråler løs,
da blir han nu rent forhakkende bøs.
Men hvis du reiser dig og siger fra,
smiler han — gamlen —: «Se det! Det var bra!»

Lensmand og skriver, ja amtmanden sjøl,
alle så er de nok ræd for hans brøl.
Men når han træffer en fatteslig krok,
gav han ham gjerne sin egen brok.

— Og når her så engang kommer en ny,
som går og smiler så fin og så kry,
da kan det hænde, vi ønsker, at den
hidsige futen vor var her igjen.

NÅR MUSIKKEN KOMMER

OM SØNDAGEN OG ALLE GUTTER OG PIGER
MARSCHERER EFTER DEN

Se der har vi musikken,
bom-bom fallera, bom-bom fallera.
Og ingen har nu slig en
musik som den vi har.
Hver søndag blir så gild og glad,
når den går rundtenom vor stad,
og alle messinggreier
de skinner lange veier —
I takt afsted — vi vandrer med
Bom-bom falleri! fallera.

Først kommer korpstamburen,
takt-to! takt-to, takt-to! takt-to.
Han kjendes på figuren
og på sin uniform.
Så kjækt som nogen stadsmajor
pertentlig han i spidsen går
med guldgehæng på maven
og guldsnor omkring staven;
han går på tå — og passer på
takt-to — Afdeling holdt!

Og lærlingerne stræver,
trum-dummerummerum, trum-dummerummerum.
De trommer og de skræver,
så langt de bare kan.

De ser ud i sin store frak
som for to skilling i tobak.
Men rundt til alle kanter
som voxne musikanter
de spytter skrå — så fint som få,
trum-dummerummerum — bom, bom!

Å nei! Se der er Pedersen,
tutu-deretu! tutu-deretu.
Det kan du tro er rigtig en —
en rigtig suselad.
Han blæser deilig på trompet,
og han er altid glad og fed.
Han elsker øl og piger,
og derfor alle siger:
Trumpedersen — Trumpedersen,
tutu — deredi — deredei!

Og der er basunisten,
huh — bohoh — bohoh — bohoh — boh.
Han hedder Martin Kristen,
og han er totalist.
For en må være skikkelig
med hensyn til alt drikkeligt,
når en skal ha den svære
bombom-basun at bære,

marschere pent — og blæse rent,
huh — bohoh — bohoh — båhh!

Se — det var nu musikken,
bom-bom, fallera, — bom-bom, — fallera.
Nei, ingen har nu slig en
musik som den vi har.
Vi følger den så fro og glad,
og kommer fienden til vor stad:
blås op, hver musikanter,
slå dine trimulanter,
så løber han, så fort han kan,
bom-bom fallera — hurra!

MORGENSTEMNING

Rulle, rulle ind til byen,
vognen fuld af melkespander,
ofte optil hundre kander.
Melk fra Torkel Brøvigsbakken,
Ketil skrædder, Nils med nakken;
for dem alle kjører Lars
ind til byen og tilbars.

Rulle, rulle ind til byen.
Hver en morgen tidlig på 'en
— op af sengen, ind til Gråen,
gi den vand og gi den spise,
og så ind til Lægde-Lise
for at få en koghed kop
kaffe i sin kulskne krop.

Rulle, rulle ind til byen.
Gråen dilter, vognen skrangler,
Lars han sidder der og sjangler,
søvnig, sulten, morgengrætten,
smattende på kaffeskvætten — —
Ind til byen og tilbars,
før der vanker mad til Lars.

LARS DRØMMER

Hundrede gange til byen
og hundrede gange tilbars.
Ja, den som havde en daler
for hvergang — det ønsker nu Lars.

Ja, da behøvde en ikke
at gå fra sin varme feld,
før klokken var midt på dagen,
nei, ikke før det var kvæld.

Å jøs, hvor en da skulde sove!
Og når en så vågnede op,
se, da skulde Lise stå der
med kager og kaffekop.

Med fine konditorkager
af dem til to skilling styk,
hver fyldt med slig krem-sokkerlade,
og ferskbagt og blød og tyk.

Å jøs, hvor en da skulde æde
så fint som i oberstens hus!
Og så skulde piben stoppes
med fineste prestekardus.

Så lå en i sengen og damped,
til klokken var elve slet.
Og så fik en sødgrød til middag
og pølse til anden ret.

Og bayerøl alt hvad en orked,
og drammer med pebber i,
og efterpå fine cigarer
af dem hos Hans Jensen til ti.

Å huf, hvor en blev rent sulten
af bare at tænke sig til — —!
Og Lars han løser på nisten
af grovbrød og sure sild.

NÅR LARS FRYSER

OM VINTERMORGENEN

Månen skinner såmænd endnu,
står og kikker op bag heien.
Svært så rart og morgenstille —
tågetotter henad veien,
huttetu!
frosten skriger under meien!

Der er mørkt hos Ketil skrædder,
ja, han snorker vel derinde —

han, som skjændte slig forleden,
da jeg glemte kalveskindet.

Joda! Han kan sagtens snorke.
Slig en tosk! Så ærkedoven!
Slig en skrædderstilk vil komme
her og være stor og hoven.

Går han ikke rundt og sprader
med cigar og stok, den styggen!
Vigtig som en fanejunker,
strag som en kaftein i ryggen.

Så! Nu får du ikke søvne,
Gråenfar! Hypsan, din gamle!
Verden er nu slig beskaffen,
en får gå, til en må ramle. — —

— — Månen skinner ikke mere,
den er dukket ned bag heien.
Og nu kommer vinden iskold
indfra myren over veien,
huttetu!
frosten hviner under meien.

LARS's KLAGESANG

OVER GRÅEN

Og nu er Lars nok gåt ud af dansen,
for nu er Gråen hos slagter Hansen.
Og Lars han er nok for gammel blit,
og Gråen, stakkar, en mand har bidt.

Derfor skal Gråen med livet bøde,
og hjerteblodet skal han forbløde.
Og han skal sælges i markevis
hos slagter Hansen til dagens pris.

Og tusen gange har vi to kjøret
på både sommer- og vinterføret.
Og snart i frostveir og snart i sol
og snart med kjærre, snart med karjol.

Men idagmorges var sidste gangen,
og derfor digter jeg denne sangen.
Når Lars iaften går hjem til sig,
han går alene den lange vei.

Nu vil jeg vandre til slagter Hansen,
få etpar tagl udaf hestesvansen.
Og jeg vil flette med egen hånd
de brune tagl til et klokkebånd.

Det klokkebånd vil jeg altid bære,
og det skal bæres til Gråens ære.
Jeg sørger for ham som for min mor,
han var min kjæreste ven på jord.

SJAUERVISE

PÅ BRYGGEN

KL. ½3 OM MORGENEN

Og Simon Skjærra og Petter Nasken
de venter sammen på østerbåden.
Og det er gråkoldt, og begge fryser,
og Simon Skjærra er mest på gråden.

Så siger Petter: «Å tænk, du Simon,
hvis Hamreheia var vørterkage,
og Østerfjorden var skjære kaffe,
å, jammen da fik vi fine dage.»

«Å jaggu sa jeg det,» siger Simon,
«den vørterkagen blev hård at æde.
Jeg ønsker bare en gammel trøie
i slig forargelig blæst og væde.»

«Tænk,» siger Petter, «hvis kirketårnet
var en cigar efter kaffen. Ak du!
Og hvis de oppe på reberbanen
spandt ikke andet end skråtobak, du!

Og hvis hver gadesten var en kavring,
og sanden var udaf puddersukker.
Og hvis at gaskjedlerne i byen
var spunsefulde geneverkrukker.»

«Å du din tosk,» siger Simon Skjærra,
«ønsk du dig guld, du, og grønne skove.
Jeg ønsker bare at båden kom snart,
så at jeg kunde gå hjem og sove.»

TIL STÆVNEMØDE

Jeg tar min lyse kjole på,
i håret har jeg blomster blå,
jeg pynter mig, jeg pynter mig,
for hvem — det siger jeg ei.

Jeg går som til en dans hver kvæld,
jeg går og nynner for mig selv.
Jeg skynder mig, jeg skynder mig,
hvorhen — det siger jeg ei.

Jeg træffer dig, jeg venter på.
Du spør, hvorfor jeg skjælver så,
jeg siger ei, jeg siger ei,
å Gud, at jeg elsker dig!

TIDLIG MORGEN

Idagmorges da jeg vågned,
ved jeg ei, hvad der var fat:
alle hæggens hvide blomster,
de var sprungne ud inat.

Alle hæggens hvide blomster
skinnede i morgensol,
og for første gang fra skoven
hørte jeg, at gjøgen gol.

Og med engang alt jeg husked
— husked alt ifra igår.
Blodet stansed i mit hjerte,
å min Gud — jeg ved ei selv.

Hvorfor bruste alting om mig,
endskjønt gråd i brystet brød,
hvorfor lo jeg som en dronning,
mens jeg ønsked jeg var død?

JUNINAT

Hver en vårlys nat har jeg længtet ud,
over land og hav, å, jeg ved ei hvor.
Vidste du, hvor hjertet var fattigt da,
medens våren svam om den vide jord!

Længtet har jeg ud, og nu ved jeg hvor,
nu da jeg dig føler, da jeg dig ser.
Og jeg lukker øiet taknemligt til,
og jeg græder ud, og jeg vil ei mer.

Hver en vårlys nat har jeg drømt en drøm
— som en hvid konval, når den sætter knop.
Og de stod i hjertet og vented dig,
og slet ingen lukked sit bæger op.

Hver en hvid konval som i hjertet gror.
springer ud inat, springer ud for dig.
Og med begge hænder jeg strør dem ned —
det blir blomsterhvidt over al din vei.

FORAN SPEILET

OM MORGENEN

Jeg ser mit ansigt i speilet,
jeg kjender det ikke mer.
Jeg kjender ikke de øine,
som tindrende mod mig ser.

Jeg kjender ei mer mine drømme,
hverken ved nat eller dag.
De seiler mod fremtidens solhav,
som skibe med tusende flag.

Jeg kjender ei mer mine tanker,
hos mig ikke nogen blir.
Jeg gir dig alle, jeg eier,
og jubler, imedens jeg gir.

JEG SYNES
JEG SELV MÅ STRÅLE!

Jeg synes, at verden skinner,
jeg synes, at blomsterne ler.
Jeg synes, at alt blir gyldent,
hvorhen så mit øie ser.

Jeg hører musik i luften,
en lys, vidunderlig klang.
Det er, som går jeg i takt med
den brusende sommers sang.

Jeg synes jeg selv må stråle
imellem de grønne trær,
fordi min elskte, min elskte
vandrer mig ganske nær.

HJERTESORG

Hele livet er jeg træt af,
alt er jammerlige løgne.
Den som kunde græde alt det
stygge ud af sine øine!

Eller brænde ud af sjælen
minderne med vældig flamme,
eller — nei! Jeg vil kun hulke
mig tildøde med det samme!

«Bysse, bysse liden pige,
som ei ved sin arme råd.
Græd du trygt i mine arme
livets første bittre gråd.

«Luk dit tunge øielåg,
græd dig frisk og fri for smerte.
Livet kommer nok igjen
til dit unge, varme hjerte.

«Kommer som en fryd, der slår
om din sjæl med røde flammer, —
eller kommer som en nat
fyldt af stum, forstenet jammer.

«Når du synes, tiden glider
håbløs som en høstlig flod,
når dit øie bare stirrer,
men når hjertet græder blod.

«Bysse, bysse liden pige,
som ei ved sin arme råd.
Græd du trygt i mine arme
livets første bittre gråd.»

NÅR SOL GÅR NED

Det mørke hus bag den dybe allé,
det er så trist og så tomt at se —
Alle vinduer øde,
alle værelser døde.

I den gamle allé går en gammel mand —
med langsomme skridt henad veiens sand.
I høstkvældens svale, sørgmodige fred
høres kun disse gammelmandsfjed.

Han går opad trappens stensatte trin,
han vender sig engang, før han går ind.
Han ser ud i kvælden og sukker,
og sagte han døren lukker.

En rude blir lys, et gardin rulles ned,
men huset blir endmere mørkt derved.
Det er som det sørgende stunder
mod noget, som længst gik under.

Det lyser bag ruden så døsig og mat,
det lyser til sent i den dybe nat.
Det tusler i mørket om huset
af blade, som falder mod gruset — —

NÅR SKUMRINGEN SYNKER

Jeg længes ei mer mod den store by;
jeg står og ser fra min rude
mod kvældhimlens fred.
Jeg ruller gardinerne langsomt ned
og stænger alverden ude.

Min ungdom svandt i den store by,
men ei jeg længes tilbage.
Thi der har jeg grædt
mit hjerte så sygt og så dødsens træt
i tunge nætter og dage.

— — Du dybe, lægende ensomhed,
som altid omkring mig svæver,
jeg sænker mig ned
så trygt i din store, velsignede fred, —
og hjertet taknemligt bæver.

NÅR ALT ER STILLE

SENT PÅ HØSTNATTEN

Så jeg hende komme, —
hele verden stansed og så sig stille om,
og det skinned i luften, hvorhen hun kom —
å, ungdom, hvor det bruste da herinde!

Så jeg hende svinde, —
hende fulgte solen og sommerhimlen blå,
og en grånende høstenkvæld omkring mig lå —
å — ungdom, hvor du bruste i mit minde!

— — Snart er natten inde,
livsensgløden slukner i hjertets askeklump,
og evighedens stilhed synker dyb og dump,
men — å ungdom, hvor du bruser i mit minde!

NÅR DET BLIVER VÅR IGJEN

Der syder saft bag birkens bark,
det dufter sødt fra kløvermark.
Hver fugl en liden vise har,
den synger, — tier —, ber om svar; —
en sælsom glans om jorden går —
å, unge vår!

Og selv det gamle lønnetræ,
som jeg kan fra mit vindu se:

Et slør af blade bittesmå,
de vrimler frem af barken grå,
og dækker stammen ru og hård; —
å, unge vår!

Alt er så skjønt som én gang før:
fra lønneløvets lette slør
til forårshimlens dybblå flod.
Og selv mit gamle hjerteblod,
min Gud! det bruser og det slår:
å, unge vår!

Hvad kommer al din pragt mig ved?
jeg havde fundet kvældens fred —
O, hvorfor gjør du så idag
min gamle sjæl så ungdomssvag,
så mindesyg, så hjertesår,
å, unge vår!

AF VILHELM KRAG ER FØR UDKOMMET PAA H. ASCHEHOUG & CO.s FORLAG:

DE GODE GAMLE. TO ENAKTERE
(DE GAMLES JULEAFTEN. SOLNEDGANG.)
PRIS KR. 1,60, INDB. KR. 2,80.

DEN GLADE LØITNANT. LYRISK FORTÆLLING. MED VIGNETTER AF TH. HOLMBOE.
PRIS KR. 2,80, INDB. KR. 4,00.

DEN SIDSTE DAG. DRAMA I TRE AKTER. PRIS KR. 1,75.

NYE DIGTE. PRIS KR. 1,75.

FRA DE LAVE STUER. FORTÆLLINGER.
PRIS KR 2,80, INDB. KR. 4,00.

FAAES I ALLE BOGLADER.

Aktie-Bogtrykkeriet.

VILHELM KRAG. VESTLANDSVISER. Kra. 1898.

N.F./A. 7372

Nasjonalbiblioteket